

AT "VÆRE" SKOLEN OG SAMTIDIG VÆRE I SKOLEN

MICHELLE NØRBO FREDERIKSEN

Vi har bedt personer, der både er fagprofessionelle og forældre, om at dele deres holdning til læsning, skrivning og læring i hjem og skole. Denne kommentar er skrevet af Michelle Nørbo Frederiksen, der er uddannet folkeskolelærer, i øjeblikket stud.pæd.soc. ved Aarhus Universitet og mor til Deva på 7 år og Noor på 4 år.

”

For et halvt år siden begyndte min datter i 1. klasse. Hun havde allerede i 0. klasse stiftet bekendtskab med alle bogstaver og var så småt i gang med det store arbejde at lære at læse. Min datter var meget motiveret for at læse og skrive, og opgaven syntes for os forældre lige til at gå til.

Efter sommerferien mødte vi klassens dansklærer, som på denne første dag lagde meget stor vægt på det samarbejde, vi skulle påbegynde, nemlig samarbejdet om at lære vores børn at læse og skrive. I dette samarbejde ligger mange forventninger til mig som forælder. Forventninger om, at vi skal læse min. 20 min. hver dag med hende, og at jeg skal orientere mig i ugeplaner og i hendes arbejdsbøger for at kunne støtte op om lektier, gå på biblioteket og meget andet.

Hvor meget kan vi som lærere og skole forvente? Hvis dette samarbejde er svært at udfylde for ressourcestærke familier, hvor efterlader det så familier med langt færre ressourcer?

Disse forventninger virkede umiddelbart ikke svære at indfri, tænkte vi som forældre den morgen i august,

hvor solen skinnede, og vi var fulde af energi efter en lang sommerferie. Men skoleåret begyndte, og vi blev langsomt konfronteret med, hvor svært det er i en travl hverdag at blive ved med at udfylde sin del i dette samarbejde tilfredsstillende.

Jeg som forælder kan heldigvis læne mig tilbage og tænke, pyhh min datter kan heldigvis læse, trods min til tider middelmådige indsats. Men som dansklærer og derfor professionel i denne sammenhæng kan jeg ikke undgå at tænke, at disse forventninger er høje. Det kræver ressourcer at indgå i et sådant samarbejde, hvilke jeg i vid udstrækning besidder, men stadig er det svært.

Disse oplevelser af ikke at kunne slå til som forældre, efterlader mig med tanken: Hvor meget kan vi som lærere og skole forvente? Hvis dette samarbejde er svært at udfylde for ressourcestærke familier, hvor efterlader det så familier med langt færre ressourcer?

Som lærer ved jeg, hvor stor betydning et godt skolehjem-samarbejde har, særligt for de børn, som oplever vanskeligheder ved skolen. Men er det på denne måde, man skaber et godt samarbejde? Hvis forældre inkl. mig selv oplever, at den plads, de skal udfylde i skolen, er relateret til følelsen af ikke at slå til, er jeg langt fra sikker på, at det vil føre til et godt samarbejde.

Jeg tror som lærer på, at forældre skal gøre det, de er bedst til: at være forældre. Og hvad kendetegner det at være forældre? Igennem mine oplevelser som lærer har jeg erfaret, at det, som optager forældre fra alle lag i samfundet, er deres barns og klassens sociale trivsel. Det er for forældre vigtigt at vide, at deres barn har det godt, har nogle at lege med, og overordnet at barnet er en del af et fællesskab og trives.

Fra deres børn får forældre hver dag nogle meget håndgribelige fortællinger om barnets trivsel. Dette sker via fortællinger om oplevelser i klassen, lege i frikvartererne, fra SFO'en eller fra klubben. Disse fortæl-

linger gør det sociale liv omkring barnet nærværende. Derfor er det vigtigt for mig som lærer at inddrage forældrene i klassen og elevernes trivsel. Klasser med et godt og udbytterigt forældresamarbejde er oftere velfungerende klasser og det er min erfaring, at forældre er rigtig glade for at blive inddraget i at styrke den sociale trivsel. Jeg synes at kunne se, at forældre i langt højere grad i dette samarbejde har muligheden for at udfylde de forventninger, der her sættes op, fordi de drives af motivation. Det vigtigste for dem som forældre er deres barns trivsel.

Igennem mine oplevelser som lærer har jeg erfaret, at det, som optager forældre fra alle lag i samfundet, er deres barns og klassens sociale trivsel.

Men er det muligt? At have et øget fokus på forældreinddragelse i forhold til social trivsel frem for faglig trivsel?

Jeg synes, det er en diskussion værd for alle os i skolen, for jeg er usikker på, om vi som skole forstår at skabe et samarbejde, hvor vi har forældrenes ressourcer for øje? Den del, forældre skal udfylde, bør efter min overbevisning være præget af lyst, glæde, motivation og vigtigst af alt være til at indfri. Det tænker jeg, at vi som skole skal medtænke, når vi efter sommerferien atter står over for en ny 1. klasse og deres forældre.

”

